

min Opmærksomhed. Men det er egentlig ikke det, jeg vil rette nogen Anke imod, idet selve Fordelingen netop sker nogenlunde i Lighed med det, som Landstinget tidligere har anbefalet som den rette Maalestok for saadanne Tilskud, nemlig Kommunernes egne Udgifter til visse Formaal. Jeg erkender, at man her er kommen Landstinget i Møde, idet man i alt væsentligt fordeler Tilskuddet i Henhold til Kommunernes virkelig hafte Udgifter, jeg kan sige tvungne Udgifter. Der er ganske vist en af disse Udgifter, i Henhold til hvilken Statstilskuddet skal fordeles, som jeg ikke mener bør medtages, det er Bevillinger til de fattiges Kasse. Jeg tør ikke sige, hvor almindeligt det er, men at de fattiges Kasse ogsaa benyttes til at holde Kommunerne fri for, at der erhverves Forsørgelsespligt i dem, det er sikkert. Jeg tror ikke, at jeg tager fejl i, at der er noget, der er forbudt, men hvor vidt Kontrollen kan strække sig i saa Henseende, ved jeg ikke. Det forekommer mig i hvert Tilfælde, at hvor meget de fattiges Kasse end disponerer over, hvad enten det er af milde Gaver eller det er af vedtagne Tilskud fra Kommunerne, kommer det ikke ind under dette Begreb af tvungne Udgifter for Kommunerne, som dog er det, der skulde være Basis for Fordelingen. Jeg vilde meget have foretrukket, om man havde søgt at lette Kommunerne ved at overtage Udgifter, som helt eller for en væsentlig Del have Karakteren af at være Statsudgifter. Det var i mine Tanker en mere rational Vej at gaa end at vedtage et Milliontilskud, som bestandig skal uddeles til Kommunerne efter visse Regler. Jeg vil dog gøre en Bemærkning endnu med Hensyn til dette Tilskud. Jeg tror, at Bestemmelsen herom er en af de Bestemmelser i det, som man kalder „vore Skatteløve“, som man nødig vil undvære omkring i Kommunerne. Det er noget, man ved, hvad er, disse Penge, som saaledes uddeles, thi om Resultaterne af de ny Skatteløve skal man først gøre Erfaringer. Dette er det rent sikre, positive, man faar Pengene. Det andet er noget, man haaber skal give gode Resultater, men hvor Vished absolut ikke er til Stede. Jeg tror ikke, at jeg tager fejl i, at denne Bestemmelse om Tilskuddet til Kommunerne er det, man nødigst vil undvære i Bundtet af Skatteløvene, men jeg vil dog henstille, om man ikke kunde gaa den Mellemvej kun at fastsætte dette Tilskud for et vist Antal af Aar. Tanken om Tilskud til Kommunerne ligger jo langt tilbage i Tiden,

jeg tror nok, at det allerede var fremme i 1894. Den stammer fra en Tid, hvor Kommunerne følte sig fattige, hvor Kommunalkasserne havde ondt ved at klare sig, og hvor man saa paa Statskassen som en fyldt Kasse, som man sagtens kunde øse noget ud af. Nu vil jeg ikke sige, at Forholdet i begge Retninger er forandret. Jeg vil ikke sige, at der er opnaaet nogen væsentlig bedre Status for Kommunerne end den Gang, men at Status for Statskassen ubetinget er meget slettere end den Gang, tror jeg ikke skal kunne modsiges. Dette sidste, forekommer det mig, kan vel ikke være Grund til, at man slaar en Streg over de 2½ Mill. Kr., som man har lovet og nu ikke har — paa ingen Maade, men nok til, at man begrænser Tilskuddet, ikke slaar det fast som noget evigvarende, hvilket kun vil have den Følge, at Kommunerne indrette hele deres Økonomi derefter. Forholdet kunde jo ændre sig saaledes, at Kommunekasserne bleve dem, der stode sig bedst, medens Statskassen havde ondt ved at bære de egentlige Statsbyrder, end sige, at den kunde afse noget saa klækkeligt til Kommunerne som dette.

Oct. Hansen: Den ærede Minister mente forleden Dag, at jeg havde overdrevet den vanskelige Situation, hvori Kjøbenhavns Kommune kommer, hvis der for denne Kommune kommer en absolut Grænse af 2 pCt., medens med Hensyn til Sognekommunerne og Købstadkommunerne Grænsen skal kunne bestemmes ved, at Raadene foretage en 2 Gange gentagen Afstemning, idet de i saa Tilfælde kunne gaa ud over det tidligere Maksimum. Det er jo altsaa i Virkeligheden saaledes, at medens alle de andre kommunale Raad kunne skaffe sig det nødvendige endogsaa blot ved at være ulejlige med at komme to Gange sammen og stemme derom, kan Kjøbenhavns Kommune ikke paa nogen Maade komme til en Forhøjelse af denne Hjælpe-skat, som Indkomstskatten altid har været i Kjøbenhavn, den Skat, som skulde supplere de øvrige Skatter. Jeg tvivler ikke paa, at den ærede Indenrigsminister nærer meget velvillige Følelser for Kjøbenhavns Kommune, og at den ærede Minister, naar det blev klart for ham, at det var umuligt for denne store Kommune at komme igennem, vilde bistaa den til at komme ud over denne Grænse, de to Procent. Men Ulykken er jo netop den, at det ikke er lagt i den ærede Indenrigsministers Haand. Der vilde efter Lovforslaget kun være en Maade til at komme ud over denne Van-